

El Vaticà aprova la creació de la Facultat Antoni Gaudí

En l'acte d'inauguració del curs acadèmic 2014-2015 de la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC), l'Institut Superior de Litúrgia de Barcelona (ISLB), l'Institut de Teologia Fonamental (ITF) i la Facultat de Filosofia de Catalunya (URL), celebrat el dijous 2 d'octubre, el cardenal Zenon Grocholewski, prefecte de la Congregació per a l'Educació Catòlica, va signar el decret de creació de la Facultat Antoni Gaudí d'Història de l'Església, Arqueologia i Arts cristianes (FHEAG), impulsada des de l'Arquebisbat de Barcelona, amb la presència del cardenal Martínez Sistach.

Un ramat i un pastor

Un pare de família encara jove, que no ha arribat als quaranta anys, em comentava la preocupació d'ell i la seva muller per afavorir l'apropament dels fills, de set i cinc anys, a Jesús i a la comunitat eclesial. Em recordava la seva adolescència i primera joventut. Com va viure amb intensitat la pertinença a allò que anomenava *un ramat*, que englobava l'escola, la catequesi, el centre d'esplai, la comunitat cristiana i les múltiples activitats que li oferien: formació catequètica, aprofundiment en la vida interior i la pregària, esbarjo educatiu, presència dels altres i establiment de llaços d'amistat, empreses i activitats conjuntes, participació en els sagraments, compromís en el servei gratuït als altres... Destacava també la relació amb un sacerdot, al qual anomenava *el pastor*, que els acompanyava sempre, implicat en moltes de les activitats i dimensions de les seves vides, el qual exercia un mestratge espiritual i educatiu que, segons aquest pare de família, els ajudà a créixer i a ser.

Recordava aquella etapa de la vida —el ramat i el pastor— amb goig i agraïment. Ara que viu en una altra població, lluny de l'originària, ell i l'esposa s'han integrat en la vi-

da de la nova parròquia. N'estan contents. Hi ha, però, poca activitat de *ramat*, i *el pastor* fa el que pot d'acord amb la seva edat i circumstàncies. Enyoren el que van viure i voldrien que els fills poguessin créixer sentint-se part del *ramat* i acompanyats pel *pastor*. Veuen que, com a laics, aquest moment demana el seu compromís. Han parlat amb altres pares amb circumstàncies i neguits semblants als seus i, sense angúnies, confiant en l'Esperit, s'han implicat en la vida parroquial, han començat noves activitats i revifat d'altres. Tot en mans de Déu, sense que hi falti, però, el seu esforç. Bo i no ser pastor, si et trobes un ramat al mig del camí, bé hauràs de pasturar-lo, apartar-lo del perill i, si cal, posar-lo a recer o en la bona direcció.

Aquesta és l'actitud. No deixar-se portar pel desencís ni superar per les circumstàncies. Els laics i les laiques poden fer aportacions notables a la vida de la comunitat eclesial i, de fet, molts ja ho fan. És qüestió de posar-s'hi. «Pastureu el ramat de Déu que teniu confiat; vetlleu per ell no pas per obligació, sinó de bon grat, per amor a Déu; no amb afany de lucre, sinó generosament» (1Pe 5,2).

Enric Puig Jofra, SJ

RESSÒ DE LA PARAULA

Discernir la unitat en l'amor

Seguim amb el nostre compromís de discernir correctament la realitat i el futur de la nostra Diòcesi. Reconeixem en l'amor de l'Esperit el cor i l'essència de l'Església. Hem vist, a més, que aquest amor viscut a l'interior de l'Església ha de ser expansiu, catòlic, obert i comunicatiu, tal com es mostra en el tarannà missioner de tot cristià i concretament en la Missió anomenada «*ad gentes*», és a dir, en la transmissió de l'Evangelí a totes les nacions i cultures del món.

Ens centrem ara en un altre dels aspectes d'aquest amor i, per tant, de l'Església que viu d'aquest amor: l'amor que reuneix els germans en una mateixa comunitat de vida. Busquem, doncs, entre nosaltres l'Església una i unida, com manava Crist i com tots anhelem.

La qüestió seria senzilla si reconeguéssim com a bona simplement i fomentéssim la unitat entre nosaltres. La realitat és molt més complexa.

En primer lloc, tenim el fet que, és tal la diversitat d'estils, llenguatges, grups, i preval tant allò propi sobre el que és comú diocesà, que alguns lamenten no veure la unitat per enlloc o la consideren reduïda al mínim. En un extrem es poden detectar posicions antagòniques i, fins i tot, es nota que un grup pugna contra un altre, sobretot amb l'arma de l'exclusió, el menyspreu, la maledicència o la burla. En aquest cas, cal preguntar-se si són realment Església i, per tant, si no cal amoninar-se, o si els hem de considerar dins d'ella mateixa com un greu problema.

En segon lloc, no ens podem acostar amb qualsevol tipus d'unitat. Perquè la gent s'uneix per motius molt diversos. Uns per interès, uns altres per afinitat d'ideologia o gustos, uns altres per simpatia, uns altres per eficàcia en el treball o en l'acció, uns altres per lluitar contra un enemic comú, uns altres per sentiment de solidaritat. Nosaltres, quan parlem d'unitat volem dir una altra cosa. Els intents d'anomenar la unitat eclesial amb paraules que sonen bé avui, com «solidaritat» o «acció comú», es queden molt curts i donen lloc a equívocs greus.

L'amor de l'Esperit que ens uneix i ens reuneix constantment és un do. No té la seva font en una decisió nostra ni en cap afinitat natural, menys encara en una confluència d'interessos. Recordem que històricament els primers deixebles de Crist «es van trobar com a germans de sobte». La por a una agressió externa i, potser, la por a l'altre com a tal, els impedia mirar-se de fit a fit i rebre's com a germans. Va sobrevenir inesperadament l'Esperit de l'amor, gràcies al qual, qui era estrany esdevingué proper i qui estava distant per manera de ser, per cultura, ideologia o opció política, va esdevenir proper, sense deixar de ser diferent!

En certa manera això és una mena de «miracle». I sabem per experiència les dificultats que hi ha per viure aquesta unitat. Però, mentre entre nosaltres no es doni aquest «miracle», no hauré viscut l'autèntica Església de Crist. El secret d'aquest miracle està que l'Esperit, ànima de l'Església:

- Ens transforma des de dins sense anul·lar les nostres condicions naturals: ens fa a cadascun «un altre Crist».
- Canvia la mirada, fent-la capaç de descobrir en l'altre «un rostre de Crist» diferent, però del mateix Crist que sóc jo.
- Aproxima, crea llaços d'amor i vincula.

Preferim parlar de «comunió», més que de simple unitat. És una paraula més bella. Perquè recorda la comuna participació d'una mateixa vida. Una comuna participació en un mateix regal, que fa impossible qualsevol besllum d'incomunicació, individualisme, competitivitat, tancament... És com un somni.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

F. XAVIER PARÉS

Tradició litúrgica catalana

La reforma litúrgica del Concili Vaticà II a les diòcesis catalanes ha estat el títol de la lliçó inaugural del curs 2014-2015 de les facultats eclesiàstiques, a cura del Dr. F. Xavier Parés, professor emèrit de la FTC i de l'ISLB, rector de Sant Ot i degà del Capítol Catedral de la Seu d'Urgell.

Què va representar la Sacrosanctum Concilium per a Catalunya?

Les diòcesis catalanes la van rebre amb entusiasme perquè suposava una reforma de la litúrgia que va repercutir fortament en la vida eclesial posterior. Es van organitzar curssets, congressos litúrgics... per introduir-nos ràpidament a la nova dinàmica de més participació activa en les nostres celebracions. La llengua vernacle i els cants litúrgics van ser elements bàsics de participació.

Catalunya té una llarga tradició litúrgica...

L'Església catalana ha estat sempre pionera en el camp litúrgic. El Moviment litúrgic va entrar molt aviat a casa nostra per Montserrat, on es va celebrar el primer Congrés litúrgic l'any 1915 i encara se'n van celebrar dos més. Tenim moltes institucions litúrgiques i una llarga llista de grans liturgistes.

Quins són els reptes de la pastoral litúrgica per al s. XXI?

Hem de retornar a les fonts litúrgiques on trobem la centralitat del misteri pasqual de Crist i el misteri de l'Església. Queden pendents temes a reflexionar: ministeris, valor de l'assemblea litúrgica, sacrament de la penitència, unitat dels sacraments de la iniciació cristiana, assemblees dominicals en espera de prevere, tensions evangelització-sacraments, creativitat i fidelitat a la tradició i a la norma...

Oscar Bardají i Martín

HECHOS DE SAN JUAN XXIII

Una fuente, no un museo

Cristo Resucitado está indisolublemente unido a su Iglesia, como se indica en la expresión agustiniana del Cristo total (cabeza y cuerpo). Por eso, un elemento importante del mensaje espiritual roncalliano hace referencia a la Iglesia; una Iglesia viva y joven, actual e implicada en el mundo: «La Iglesia no es un museo de arqueología. Es la antigua fuente de la aldea que da agua a las generaciones de hoy, como la dio a las del pasado.» Lo dijo el papa Juan XXIII, en la alocución al término de la solemne liturgia bizantino-eslava en la basílica vaticana, el 13 de noviembre de 1960.

Por eso es preciso que la Iglesia resplandezca en su esencia más genuina para comunicar la Buena Noticia al mundo de hoy. Este es el secreto de todo *aggiornamento*.

(Del libro San Juan XXIII, maestro espiritual, de Luis Marín de San Martín, Ed. Ciudad Nueva, Madrid 2014)

SER PADRES

«¡No os separéis!»

No perdamos nunca de vista que ningún niño está emocionalmente preparado para afrontar la separación de sus padres.

No intente encontrar remedios mágicos para que sus hijos no se encuentren mal ante la noticia de la separación, porque estos no existen. «¡Soy demasiado pequeño para que os separéis!», exclama llorando un niño de ocho años cuando los padres le comunican que se van a separar.

Ante la separación de los padres, el problema, a grandes rasgos, acostumbra a ser doble: por un lado los hijos sufrirán el impacto de perder a uno de sus progenitores, en lo que se refiere a presencia física y continuada en el hogar; por otro, el progenitor que se quede en casa (padre custodio) tardará cierto tiempo en aprender a ejercer el papel que asumía el otro miembro de la pareja, que ya no está en casa.

Habrà, pues, un proceso de rodaje para incorporar en una sola persona las funciones domésticas que antes se repartían entre dos. Y a este cónyuge solitario le costará llegar a ejercerlas de la misma forma en que lo hacía su pareja, siendo lo más previsible que nunca llegue a hacerlo igual.

Insisto. La regla de oro para prevenir traumas infantiles en la separación es que el niño tenga la seguridad de que sus padres, por encima de todas las desavenencias que tengan entre ellos, le seguirán queriendo.

Dr. Paulino Castells
(Crecer con padres separados, Plataforma Editorial)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

No encerrarse en internet

Atención, distensión, afabilidad, diferentes expresiones en los rostros de los que se concentran en un medio tecnológico portátil o fijo. «En particular, internet puede ofrecer mayores posibilidades de encuentro y de solidaridad entre todos; y esto es algo bueno, es un don de Dios.»

Los medios, especializados o no, son medios. «El deseo de conexión digital puede terminar por aislarnos de nuestro prójimo, de las personas que tenemos al lado.»

Las distracciones del camino no pueden distanciarnos de nuestro centro: el amor de Dios que se nos manifiesta, nuestra respuesta de amor; los caminos del encuentro, de la solidaridad y del servicio. «Mientras más te unes a Jesús y Él se vuelve el centro de tu vida, más Él te hace salir de ti mismo, te descentraliza y te abre a los otros.»

Al pasar por las calles normales o por las digitales no demos encerrarnos en nosotros mismos. Necesitamos amar y ser amados. Necesitamos ternura. La belleza, la bondad y la verdad de la comunicación. La preocupación por la humanidad. Escuchar a los otros, apreciar los valores inspirados desde el cristianismo; por ejemplo, la visión del hombre como persona, el matrimonio y la familia». (cf. Papa Francisco, 28/09/13, 01/06/14).

Hna. M. de los Ángeles Maeso Escudero
Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA I SANTORAL

Accés al Breviari

- 27. ■ Dilluns** (litúrgia de les hores: 2a setmana) [Ef 4, 32-5,8 / Sl 1 / Lc 13,10-17]. Sant Florenci, màrtir; sant Gaudiós, bisbe.
 - 28. ■ Dimarts** [Ef 2,19-22 / Sl 18 / Lc 6,12-19]. Sant Simó (el Zelador), de Canà de Galilea, i sant Judes, anomenat també Tadeu (invocat en les causes difícils), apòstols; sant Silvi, ermità; santa Ciril·la, verge i màrtir.
 - 29. ■ Dimecres** [Ef 6,1-9 / Sl 144 / Lc 13,22-30]. Sant Narcís, bisbe i màrtir (s. iv), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, verge i màrtir; beat Miquel Rua, prevere salesià.
 - 30. ■ Dijous** [Ef 6,10-20 / Sl 143 / Lc 13,31-35]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, màrtirs; santa Eutròpia, màrtir; santa Zenòbia, màrtir.
 - 31. ■ Divendres** [Fl 1,1-11 / Sl 110 / Lc 14,1-6]. Sant Alfons (Alonso) Rodríguez, rel. jesuïta castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, màrtir; sant Volfgang, bisbe; santa Lucil·la, verge i màrtir.
-
- 1. □ † Dissabte** [Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / 1Jn 3,1-3 / Mt 5,1-12a]. Tots sants.
 - 2. ■ † Diumenge vinent**, Commemoració de tots els fidels difunts (litúrgia de les hores: 3a setmana) [Leccionari «de difunts». Per exemple: Jb 19,1.23-27a / Sl 22 / Rm 14,7-9.10c-12 / Jn 14,1-6].

DIUMENGE XXX DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de l'Èxode (Ex 22,20-26)

El Senyor diu: «No maltractis ni oprimeixis els immigrants, que també vosaltres vau ser immigrants al país d'Egipte. No maltractis cap viuda ni cap orfe: si els maltractes i alcen a mi el seu clam, jo l'escoltaré i, encès d'indignació, us mataré amb l'espasa: les vostres dones quedaran viudes, i orfes els vostres fills.

»Si presteu diners a algú del meu poble, als pobres que viuen amb tu, no facis com els usurers: no li exigeixis els interessos. Si et quedes com a penyora el mantell d'algú, torna-li abans no es pongui el sol. És tot el que té per abrigar-se, el mantell que l'embolcalla. Amb què dormiria? Si ell alçava a mi el seu clam, jo l'escoltaria, perquè sóc compassiu.»

▶ Salm responsorial (17)

R. *Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu.*

Us estimo, Senyor, vós m'enfortiu, / roca i muralla que em deslliura. R.

Déu meu, penyal on m'emparo, / escut i força que em salva. / Rodejat d'adversaris delirants, clamo al Senyor, / crido auxili d'entre els enemics. R.

Beneït sigui el Déu vivent, el meu penyal. / Beneïxo el Senyor que em salva. / Ha donat grans victòries al seu rei, / ha mostrat l'amor que té al seu Ungit. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (1Te 1,5c-10)

Germans, ja sabeu el que fèiem per vosaltres mentre érem a la vostra ciutat. També vosaltres, heu imitat el nostre exemple i el del Senyor, acollint la paraula de Déu enmig de moltes adversitats, plens del goig de l'Esperit Sant. Així heu estat un model per a tots els creients de Macedònia i d'Acàia, perquè, des de la vostra ciutat, s'ha estès el ressò de la paraula del Senyor. I no solament a Macedònia i Acàia; pertot arreu parlen de la vostra conversió de manera que no ens cal afegir-hi res: ells mateixos contenen com va ser la nostra arribada entre vosaltres i com abandonàreu els ídols i us convertíreu a Déu, per adorar només el Déu viu i veritable i esperar del cel Jesús, el seu Fill, que ell ressuscità d'entre els morts, i que ens salvarà de la pena, en el judici que ha de venir.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (Mt 22,34-40)

En aquell temps, quan els fariseus s'assabentaren que Jesús havia fet callar els saduceus, es tornaren a reunir, i un d'ells, mestre de la Llei, per provar-lo, li va fer aquesta pregunta: «Mestre, quin és el manament més gran de la Llei?» Jesús li contestà: «Estima el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb tot el pensament. Aquest és el manament més gran i el primer de tots. El segon és molt semblant: Estima els altres com a tu mateix. Tots els manaments escrits en els llibres de la Llei i del Profetes vénen d'aquests dos.»

▶ Lectura del libro del Éxodo (Ex 22,20-26)

Así dice el Señor: «No oprimirás ni vejarás al forastero, porque forasteros fuisteis vosotros en Egipto. No explotarás a viudas ni a huérfanos, porque, si los explotas y ellos gritan a mí, yo los escucharé. Se encenderá mi ira y os haré morir a espada, dejando a vuestras mujeres viudas y a vuestros hijos huérfanos. Si prestas dinero a uno de mi pueblo, a un pobre que habita contigo, no serás con él un usurero, cargándole intereses. Si tomas en prenda el manto de tu prójimo, se lo devolverás antes de ponerse el sol, porque no tiene otro vestido para cubrir su cuerpo, ¿y dónde, si no, se va a acostar? Si grita a mí, yo lo escucharé, porque yo soy compasivo.»

▶ Salmo responsorial (17)

R. *Yo te amo, Señor; tú eres mi fortaleza.*

Yo te amo, Señor; tú eres mi fortaleza; / Señor, mi roca, mi alcázar, mi libertador. R.

Dios mío, peña mía, refugio mío, escudo mío, / mi fuerza salvadora, mi baluarte. / Invoco al Señor de mi alabanza / y quedo libre de mis enemigos. R.

Viva el Señor, bendita sea mi Roca, / sea ensalzado mi Dios y Salvador. / Tú diste gran victoria a tu rey, / tuviste misericordia de tu Ungido. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (1Ts 1,5c-10)

Hermanos: Sabéis cuál fue nuestra actuación entre vosotros para vuestro bien. Y vosotros seguisteis nuestro ejemplo y el del Señor, acogiendo la palabra entre tanta lucha con la alegría del Espíritu Santo. Así llegasteis a ser un modelo para todos los creyentes de Macedonia y de Acaya. Desde vuestra Iglesia, la palabra del Señor ha resonado no sólo en Macedonia y en Acaya, sino en todas partes. Vuestra fe en Dios había corrido de boca en boca, de modo que nosotros no teníamos necesidad de explicar nada, ya que ellos mismos cuentan los detalles de la acogida que nos hicisteis: cómo, abandonando los ídolos, os volvisteis a Dios, para servir al Dios vivo y verdadero, y vivir aguardando la vuelta de su Hijo Jesús desde el cielo, a quien ha resucitado de entre los muertos y que os libra del castigo futuro.

▶ Lectura del santo evangelio según san Mateo (Mt 22,34-40)

En aquel tiempo, los fariseos, al oír que Jesús había hecho callar a los saduceos, formaron grupo, y uno de ellos, que era experto en la Ley, le preguntó para ponerlo a prueba: «Maestro, ¿cuál es el mandamiento principal de la Ley?» Él le dijo: «“Amarás al Señor, tu Dios, con todo tu corazón, con toda tu alma, con todo tu ser.” Este mandamiento es el principal y primero. El segundo es semejante a él: “Amarás a tu prójimo como a ti mismo.” Estos dos mandamientos sostienen la Ley entera y los Profetas.»

Jesús renta els peus als seus deixebles. Pintura d'Alfredo Moro, Museu Vaticà d'Art Modern

COMENTARI

El manament més important de la Llei

La pregunta sobre el manament més gran té, en Mateu, un aire de pregunta capciosa que no té en Marc (ni tampoc en Lluc). En Mateu la pregunta ve un cop més dels fariseus («es tornaren a reunir») que constaten que Jesús ha fet callar els saduceus. Estem en una competició a veure qui va més lluny a ensarronar Jesús. Potser per això, la pregunta no és pel «manament més important de tots» (Marc) sinó «pel manament més important de la Llei» (Mateu). La resposta de Jesús és clara encara que no tan solemne com en Marc, que addueix fins a dues vegades el text de Dt 6, 4-5 —«Xemà Ishrael»—, amb el manament (primer en boca de Jesús i després en boca del mestre de la Llei que li ha fet la pregunta, Mc 12, 29-33).

També Mateu allarga el sentit del manament més gran de la Llei a un segon manament semblant a aquell: «Estimar els altres com a un mateix.»

El final de la resposta de Jesús segons Mateu és el més sorprenent i nou: «Tota la Llei i els profetes depenen (vénen) d'aquests dos». La Llei i els profetes significa aquí que la voluntat de Déu (manaments) està consignada en l'Escriptura. En el fons vol dir el que Mateu ha qualificat com «la justícia del regne» (Mt 6,33; cf. 1,15). Ara bé, què vol dir que tota la Llei i els profetes vénen o depenen d'aquests dos? Pot voler dir que tots els manaments de la Llei estan inclosos en aquests dos. O també, que tots els manaments de la Llei es poden resumir en aquests dos. Això és nou. Però ho és de dues maneres: primer perquè al costat i en el mateix nivell del mana-

ment d'estimar Déu per damunt de tot hi ha el manament d'estimar els altres. En segon lloc, però, estimar Déu i estimar els altres és complir tota la Llei. Mateu ja ho deixa entreveure en el sermó de la muntanya quan diu: «Feu als altres tot allò que voleu que ells us facin; això és la Llei i els profetes» (Mt 7,12). És el mateix que diu Pau: «El qui estima el seu proïsme ha complert plenament la Llei» (Rm 13,8). I en un altre lloc: «Tota la Llei troba la seva plena realització en aquest únic precepte: estimaràs el proïsme com a tu mateix» (Ga 5,14).

El Nou Testament aprofundeix i enllaça més íntimament la resposta de Jesús quan diu: «El qui no estima el seu germà, que veu, no pot estimar Déu que no veu» (1Jn 4,20).

CRÒNICA

61a Jornada General de l'ACO. Va celebrar-se el passat 12 d'octubre, als Salesians d'Horta de Barcelona. A més de presentar el treball realitzat als equips de revisió de vida sobre la prioritat del curs passat, es va realitzar una taula rodona de testimonis que exemplificaven la nova prioritat d'aquest curs: «La fe en Jesucrist». També es va acomiadar a Mn. Quin Cervera com a consiliari general sortint i es va acollir el nou consiliari, Josep Jiménez Montejo. Es va presentar el nou web www.acocat.org. A la tarda, es va cloure amb l'eucaristia presidida pel bisbe Sebastià Taltavull.

Inici del Pla de formació per a diaques. Dissabte 11 d'octubre a les 12 h, a la Casa de l'Església, va presentar-se aquest Pla de formació permanent, posant èmfasi especial en el nou curs *on line*, organitzat des de la Delegació per al Diaconat en col·laboració amb l'ISCREB, dedicat a l'homilètica, i subratllant les pautes que hi dona el papa Francesc en l'exhortació pastoral *Evangelii gaudium*.

Trobada d'inici de curs per a preveres i diaques. Es van aplegar a la Casa de l'Església dimarts 14 d'octubre, a les 10.30 h. El bisbe Agus-

XX Jornades de Formació i Animació Pastoral a Vilafranca del Penedès

Del 3 al 6 de novembre, de les 21.30 a les 23 h, a la sala Mn. Vinyeta de la capital de l'Alt Penedès.

Amb el lema «10 anys de la nova diòcesi. Una Església en marxa» se succeiran els ponents de cada vespre, amb el desig d'aprofundir i dinamitzar l'acció pastoral a la Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf, en aquest any d'aniversari diocesà.

tí va fer-los una xerrada amb el títol «Entre la memòria i la profecia», en la qual exposava uns criteris teològics per il·luminar el discerniment sobre la diòcesi, entesa com a poble pelegrí, en aquest any del seu desè aniversari. A continuació, els delegats de Joventut, Litúrgia, Salut i Vocacions van exposar els seus programes previstos per al nou curs.

AGENDA

Conferència del bisbe Agustí a Tortosa. El proper dimarts 28 d'octubre, a les 20 h, a la seu del Patronat de la Sagrada Família, el bisbe Agustí pronunciarà una conferència amb el títol «Vertader Israel. Significat ac-

tual de la disputa de Tortosa», coincidint amb el 600 aniversari de la controvèrsia entre cristians i jueus a Tortosa. Aquesta va ser la temàtica de la tesi doctoral del bisbe Agustí. La xerrada s'emmarca en l'acte de lliurament de premis del XIV Concurs de Poesia organitzat per la Fundació Fe i Cultura Mossèn Manyà.

Trobada amb els Consells parroquials d'Economia. El proper 29 d'octubre, a les 21 h, a la Casa de l'Església, l'Administració econòmica del Bisbat els convoca per a la presentació de comptes de la diòcesi corresponents a l'any 2013 i per donar les informacions pertinents en relació a la Campanya de Germanor 2014 que tindrà lloc diumenge 16 de novembre.

Pregària vocacional. Dijous 30 d'octubre, l'últim del mes, tindrà lloc la primera pregària vocacional d'aquest curs a la capella de la Casa de l'Església, organitzada per la Delegació

de Pastoral Vocacional. Vindrà a ser com el portal d'entrada al mes de la Cadena de Pregària per les Vocacions, promogut per les diòcesis amb seu a Catalunya.

NECROLÒGIQUES

Mn. Pere Corbera Palau. El 13 d'octubre va arribar a la Casa del Pare, a l'edat de 71 anys, confortat amb els sagraments de l'Església.

Les exèquies, presidides pel bisbe Agustí, van celebrar-se el 15 d'octubre a les 11 h a la parròquia de Sant Pere de Sant Pere de Ribes, on era rector. Anteriorment havia estat rector de les parròquies de la Mare de Déu del Roser de les Fonts, de Sant Josep de Terrassa, de Sant Llorenç de Sant Feliu de Llobregat i de Santa Maria de Martorell.

Mn. Marciano Corral Urdiales. Va morir el 7 d'octubre, a l'edat de 77 anys, confortat amb els sagraments de l'Església.

Natural de Garfin (León), era prevere diocesà de l'Església de Sant Feliu de Llobregat. El seu darrer nomenament va ser el de vicari de la parròquia Santa Maria, de Castelldefels, fins a l'any 2012. Les exèquies, presidides pel bisbe Agustí, van tenir lloc dimecres 8 d'octubre, a les 12 h, al Tanatori de la Ronda de Dalt, de Barcelona.

ECO DE LA PALABRA

Discernir la unitat en el amor

Seguimos con nuestro compromiso de discernir correctamente la realidad y el futuro de nuestra Diócesis. Reconocemos en el amor del Espíritu el corazón y la esencia de la Iglesia. Hemos visto, además, que este amor vivido en el interior de la Iglesia ha de ser expansivo, católico, abierto y comunicativo, tal como se muestra en el talante misionero de todo cristiano i concretamente en la Misión denominada «ad gentes», es decir, en la transmisión del Evangelio a todas las naciones y culturas del mundo.

Nos centramos ahora en otro de los aspectos de este amor y, por tanto, de la Iglesia que vive de él: el amor que reúne a los hermanos en una misma comunión de vida. Buscamos, pues, entre nosotros la Iglesia una y unida, como mandaba Cristo y como todos anhelamos.

La cuestión sería sencilla si reconociéramos como buena simplemente y fomentáramos la unidad entre nosotros. La realidad es mucho más compleja.

En primer lugar, tenemos el hecho de que es tal la diversidad de estilos, lenguajes, grupos, y prevalece tanto lo propio sobre lo común diocesano, que algunos lamentan no ver la unidad por ninguna parte o la consideran reducida al mínimo. En un extremo se pueden detectar posiciones antagónicas, e incluso se nota que un grupo

pugna contra otro, ante todo con el arma de la exclusión, el desprecio, la maledicencia o de la burla. En este caso, cabe preguntarse si son realmente Iglesia y, por tanto, no hay que atormentarse, o si los hemos de considerar dentro de ella como un grave problema.

En segundo lugar, no nos podemos contentar con cualquier tipo de unidad. Porque la gente se une por motivos muy diversos. Unos por interés, otros por afinidad de ideología o gustos, otros por simpatía, otros por eficacia en el trabajo o en la acción, otros por luchar contra un enemigo común, otros por sentimiento de solidaridad. Nosotros cuando hablamos de unidad queremos decir otra cosa. Los intentos de nombrar la unidad eclesial con palabras que suenan bien hoy, como «solidaridad» o «acción en común», se quedan muy cortos y dan lugar a equívocos graves.

El amor del Espíritu que nos une y nos reúne constantemente es un don. No tiene su fuente en una decisión nuestra ni en ninguna afinidad natural, menos aún en una confluencia de intereses. Recordemos que históricamente los primeros discípulos de Cristo «se encontraron como hermanos sorpresivamente». El temor a una agresión externa y, quizá, el temor al otro como tal, les impedía mirarse a la cara y recibirse como hermanos. Sobrevino inesperadamente el Espíritu del amor,

gracias al cual, quien era extraño se convirtió en alguien próximo y el que estaba distante por manera de ser, por cultura, ideología u opción política, vino a ser cercano, ¡sin dejar de ser distinto!

En cierto modo esto es una especie de «milagro». Y sabemos por experiencia las dificultades que hay para vivir esta unidad. Pero, mientras entre nosotros no se dé este «milagro», no habremos vivido la auténtica Iglesia de Cristo. El secreto de este milagro está en que el Espíritu, alma de la Iglesia:

- Nos transforma desde dentro sin anular nuestras condiciones naturales: nos hace a cada uno «otro Cristo».
- Cambia la mirada, haciéndola capaz de descubrir en el otro «un rostro de Cristo» distinto, pero del mismo Cristo que soy yo.
- Aproxima, crea lazos de amor y vincula.

Preferimos hablar de «comunión», más que de simple unidad. Es una palabra más bella. Porque recuerda la común participación de una misma vida. Una común participación en un mismo regalo, que hace imposible cualquier atisbo de incomunicación, individualismo, competitividad, cerrazón... Es como un sueño.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat